

Η άλλη ελεημοσύνη

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Όταν ακούσουμε για ελεημοσύνη ο νους μας πάει στην χορήγηση λεφτών, φαγητών, ρούχων, δηλαδή υλικών πραγμάτων. Ασφαλώς, είναι σημαντικό και αναγκαίο να δίνουμε, ακόμα και από το υστέρημά μας, για να συμπαρασταθούμε σε κάποιον που τα χρειάζεται. Συμπορευόμαστε ως συνάνθρωποι και αγαπούμε ως χριστιανοί. Αρκεί να γίνεται ταπεινά και απλά, χωρίς αίσθηση υπεροχής που μειώνει τον άλλον και τον κάνει να νιώθει υποχρεωμένος και εξευτελισμένος. Άλλωστε, αν δούμε την πραγματικότητα, τα υλικά αγαθά σήμερα υπάρχουν άφθονα και αύριο τα στερούμαστε. Αυτό που ψάλλεται στην αρτοκλασία, «πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν...» είναι αλήθεια.

Όμως, ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σώμα. Αυτό το σώμα είναι ενωμένο με την ψυχή, το βαθύτερο «είναι» τού καθενός μας, που χρειάζεται κι αυτή να ζήσει. Έτσι, μπορούμε να πούμε ότι πέρα από τις υλικές ανάγκες, ο άνθρωπος έχει και ψυχικές ανάγκες. Έχει ανάγκη από ένα καλό λόγο, όταν πνίγεται στην απογοήτευση. Χρειάζεται ελπίδα και θάρρος, που θα προέλθει απ' αυτούς που τον αγαπούν και

ΤΟΝ ΠΟΝΟΥΝ.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο άνθρωπος είναι πλασμένος για να γίνει Θεός κατά χάρη, να ενωθεί μαζί Του και μ' όλο τον κόσμο, ώστε να ολοκληρωθεί, κατανοούμε ότι έχει ανάγκη κι από κάποιον που θα του δείξει το δρόμο, το πώς θα το πετύχει, οδηγώντας τον στο Χριστό που είναι «η οδός και η Αλήθεια και η Ζωή»(Ιω. 14,6).

Στο Ευαγγέλιο που διαβάζεται την Κυριακή της Ορθοδοξίας, αναφέρεται η περίπτωση του Φίλιππου που, αφού δέχτηκε την κλήση από το Χριστό να Τον ακολουθήσει, βρίσκει το φίλο του τον Ναθαναήλ και τον ενημερώνει ότι «ευρήκαμε εκείνον για τον οποίο έγραψε ο Μωυσής στο νόμο και οι προφήτες, τον Ιησού, τον γιο του Ιωσήφ από την Ναζαρέτ»(Ιω. 1,45). Στην αντίρρησή του «είναι δυνατόν από τη Ναζαρέτ να προέλθει κανένα καλό;», του απαντά: «Έλα να δεις». Και, βέβαια, πήγε και βεβαιώθηκε ότι πράγματι αυτός είναι «ο Υιός του Θεού, ο βασιλιάς του Ισραήλ»(Ιω. 1,45), μένοντας για πάντα μαζί Του.

Στη ζωή μας ο καθένας θα συναντήσει ανθρώπους που μέσα τους έχουν εμπειρία της ζωής του Θεού, που αποκτήθηκε με τη χάρη του Θεού αλλά και με τον προσωπικό τους αγώνα, την υπομονή στις θλίψεις, την εμπιστοσύνη στο Θεό. Γι' αυτό και τους δόθηκε ως «προίκα» η ειρήνη της καρδιάς, η χαρμολύπη, η ζωντανή ελπίδα. Έχοντας αυτή τη «περιουσία» μπορούν να τη δώσουν στα πνευματικά τους

παιδιά, την οποία, ως παιδιά «δικαιούνται».

Όπως από την υλική περιουσία που αποκτήσαμε μπορούμε να δώσουμε ελεημοσύνη, έτσι και την πνευματική περιουσία που πήραμε είτε από τη σχέση μας με πνευματικούς πατέρες ή πνευματικές μητέρες, είτε από όσα διαβάσαμε ή ακούσαμε, μπορούμε να μοιραστούμε με συνανθρώπους μας που πεινούν και διψούν «ακούσαι λόγον Κυρίου».

Στο χάος της περιρέουσας πνευματικής ατμόσφαιρας, όπου κυριαρχεί το νόθον, το ψεύτικο και η αλλοίωση του Ορθοδόξου ήθους, κάπου υπάρχουν οι εκφραστές του γνήσιου, του αληθινού, που αναπαύει και ολοκληρώνει το πρόσωπο. Οδηγώντας σ' αυτούς, αυτόν που θέλει κι αναζητά, τον οδηγείς στην Αλήθεια, στο Χριστό. Του προσφέρεις αυτό που χρειάζεται, τον ελεείς πνευματικά, αγαπητικά.

www.isagiastriados.com

PERMANENTLY_REMOVED